

உயர் கல்விக்கு உயர் நோக்கம் வேண்டாமா?

அ.இருதயராஜ்

தேர்வசூப்யாம் என்பது குறித்த உற்றையால் எதை நோக்கி நகர்கிறது என்பது முக்கியமானது. 'கலை அறிவியல் பார்க்கலைப் படித்தால் வேலை கிடைக்குமா?' வளாக நேர்காணல் இந்தக் கல்லூரியில் நடக்கிறதா? படிக்கப்போகும் பாத்துக்கு எவ்வளவு சம்பளம் கிடைக்கும்? எந்துந்த நிறுவனங்கள் வேலைவாய்ப்பு தரும்? எடுக்கப்போகும் பாத்துக்கு அரசு என்ன கேள்வி இருக்கிறது? தகவல் தொழில்நுட்பம் - மன்றபாராந் குறித்த பார்க்கலைப் படித்தால் வளிநீநூட்களுக்கும் போக வாய்ப்பிருக்கிறதா? என்றுதான் பெரும்பாலும் பேசிக்காள்வதைப் பார்க்க முடிகிறது.

பொருளாதாரம் படித்து, ஏழை எரிய மக்களின் வாழ்வாதாரம் முன்னேறுவதற்குப் பங்களிக்கலாம் என்றோ கலைவியலும் வரலாறும் படித்து, சமூக மாற்றத்துக்குப் பங்களிப்பு செய்யலைம் என்றோ யாரும் பரிந்துரைப்பதில்லை. மத்திய மாநில அரசுகள் நடத்துகிற குழுமம் பணிக்கான தேர்வுகளைத் தேர்ந்தெடுக்கத் தயாரா என்றும்கூடப் பெரும்பாலும் கேட்டுகில்லை. எல்லாம் வளிக்கும்யமாகிவிட இந்தக் காலகட்டத்தில் எந்தப் பாடம் படித்தாலும், எந்த வேலை செய்தாலும் அதன் மூலம் எவ்வளவு பணம் சம்பாதிக்கலாம் என்பதைச் சுற்றியே மாணவர்கள், பெற்றோரின் என்னள்க்கூட வட்டமிக்கின்றன.

ஒரு மாணவன் தன்னுடைய அறிவை வளர்த்துக்காள்வதன் மூலமாக ஒரு இயந்திரம்போலச் செயல்படுகின்ற குறியியக்குத் தன்னை மாற்றிக்கொள்ள முயல்கிறான் அறிவை மட்டுமல்ல, மனத்தையும் பக்குவப்படுத்துவதுதான் நல்ல கல்வியாக இருக்க முடியும். கல்லூரிகளில் மாணவர்களுக்கு மனிதனுயிர்த்த மையப்படுத்திய, மனித மதிப்பீடுகளை வளர்க்கின்ற பார்க்கஞம் அவசியம் இப்பெற வேண்டும். பொறியியல் படித்தாலும் கலை-அறிவியல் படித்தாலும் அவர்கள் பிறந்த மன்னேணாடும் பண்பாட்டோடும் ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்புகாண்டு மாணவர்கள் படிக்கின்றபோது, சமூகம் குறித்து இன்னும் கூடுதலான புரிதலை அது ஏற்படுத்தும்.

கல்விக்கூடத்துக்கு வருகின்ற ஒவ்வொரு மாணவரும் தனிப்பட்ட தீர்மைகளோடும் ஆற்றலோடும்தான் வருகிறார்கள். அவற்றை ஒருமுகப்படுத்தி, மேலும் வளப்படுத்துவதுதான் சிறந்த கல்வி. ஆனால், நம்முடைய கல்வி மறை அதைச் சரியாகச் செய்கிறதா என்று தெரியவில்லை. மாராக, யாரோ தீர்மானித்த ஒரு கல்வி அமைப்புமறையைப் பயன்படுத்தி, யாரோ தீர்மானித்த பாத்திட்டத்தை நம்முடைய

மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறோம். பலர் விரும்பியும், விரும்பாமலும் அந்தப் பாடத்தைப் படித்து, மதிப்பெண்கள் எதூடு, அதோடு தம கல்வியை முழுத்துக்கொண்டுகிறோர்கள். அவர்கள் பெற்ற கல்வி எந்த விதத்திலும் அவர்களிடத்தில் ஆரோக்கியமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தாத ஒரு குழுமத்தான் நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

கல்வி அமைப்புமறை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று சர்வமானிராதாகிறும் கொண்டிருக்கின்றபோது, 'கல்வி என்பது வெறும் புத்தகப் பழப்பு மட்டுமல்ல. அது ஒரு வேலைவாய்ப்புக்கான சான்றிதழ் மட்டுமல்ல. மாராக, ஒவ்வொருவருமையும் மழு மனிதனாக மாற்றி, தன்னம்பிக்கையையும், சமூக அக்கறையையும், மனிதனுயிர்த்தயும் வளாப்பதே உண்மையான கல்வி' என்கிறார். 'கல்வியின் தலையாய பணி, மாணவர்களைப் பிரிருக்காக வாழ வைப்புற்காகவும், பணியாற்றவும், இந்தச் சமூக மாற்றத்துக்கான கருவிகளாக உருவாக்குவதுமே' என்று விவேகானந்தர் சொன்னார். அத்தகைய பணியைச் செய்கின்ற கல்விதான் சிறந்த கல்வி.

இப்படிப்பட்ட சிறந்த கல்வியை இன்றைய தலைமுறைக்குக் கொடுப்பதற்குப் பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், அரசுகள் என்ன செய்ய வேண்டும்? பெற்றோர்கள், தங்களுடைய குழந்தைகள் தங்களுடைய விருப்பப்படி படிக்க வேண்டும், தான் விரும்பிய புத்தில் புலமை பெற வேண்டும். தங்களுடைய எதிர்பாடுகளுக்கேற்ற வேலைக்குச் சௌல் வேண்டும் என்று அவர்களிடம் கற்றுவதும் வற்றுவதும் தவறானது. அதற்கு மாராகத் தங்களுடைய பிள்ளையின் தீர்மை என்ன? விருப்பம் என்ன? அவருடைய களவும் ஆசையும் எதை நோக்கிப் பயணிக்கிறது என்பதை அறிந்து, அதற்கேற்ற வகையில் தங்களுக்கும் சமூகத்துக்கும் பயன்படுகின்ற பார்க்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பழப்படுத்துக்கொண்டு சுதந்திரத்தைப் பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தர வேண்டும். ஆசிரியர்கள், தங்களிடம் ஒட்டபடைக்கப்பட மாணவர்களிடம் உள்ள தனிப்பட்ட தீர்மைகள், ஆற்றல்கள், பொறிந்துகிட்கிற நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றை வெளிக்கொண்டுகிற வகையிலே பார்க்களைக் கற்பிக்க வேண்டும். அரசாங்கத்தின் பார்க்கவியல், அறிவியல், பொறியியல், மேலாண்மை, மருத்துவம் போன்ற பழப்படுகளுக்குக் கொடுக்கின்ற அதே முக்கியத்துவத்தை மனிதனுயிர்த்தயும் மனித மதிப்பீடுகளையும் வளர்க்கின்ற சமூகவியல், வாழ்வு, பொருளாதாரம், மானுடவியல், மொழியியல், இலக்ஷியம், பண்பாடு போன்ற துறைகளுக்கும் கொடுத்து ஊக்குவிக்க வேண்டும். அதுவே சீரான சமூக, பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு வழிகொண்டும்.

- அ.இருதயராஜ், 'மொனம் கலைக்கும் ஜெய்பீம்' நூலாசிரியர்,
தொடர்புகு: iruraj2020@gmail.com

கிடைத் தமிழ்

29. 07. 2022

பக்கம் - 6

